

Arrest

nr. 96 083 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LETEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 maart 2011 en heeft zich op 8 maart 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 maart 2012.

1.3. Op 25 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juli 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qaria Qosh gelegen in het district Charhar Kint van de provincie Balkh. U bent hazara en sjiïet. U bent geboren op 27 september 1994 en heden nog steeds minderjarig. Uw vader was lid van "Hezbe Wahdat". Ongeveer tien of elf jaar geleden werd uw vader vermoord door aanhangers van de partij "Harakat". Uw vader had eerst iemand van de partij "Harakat" gedood waardoor zij wraak wilden nemen op uw vader en enkele andere partijleden. Uw oom besloot samen met de familie van de andere slachtoffers wraak te nemen op de moordenaars van uw vader en doodde zes of zeven dagen na de dood van uw vader enkele andere mannen. Hierdoor werd de situatie in uw regio te gevaarlijk. Nadat u te horen kreeg dat een kennis van uw oom aangevallen werd besloten jullie te vluchten naar Mazar-i-Sharif naar het huis van uw vaders neef. Twee dagen later hoorden jullie dat jullie vijanden wraak zouden nemen op jullie. U bent namelijk de enige zoon in de familie waardoor uw leven in Afghanistan in gevaar is. Ongeveer elf jaar geleden vluchtte u met uw familie naar Mahalat, een klein stadje in Iran. Wegens de moeilijke levensomstandigheden als illegale Afghaan besloot u Iran te verlaten. In de herfst of in de winter van 1389 (omgezet naar de westerse kalender 2010-2011) verliet u Iran. Na een reis van ongeveer tweeënhalve maand via Turkije, Italië, Frankrijk en Duitsland kwam u op 7 maart 2011 aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw vrees voor bloedwraak door de familie van Haji Safar wegens de moorden die uw vader en uw oom in het verleden pleegden is niet geloofwaardig. Uw asielrelaas is immers op een aantal punten erg vaag en oppervlakkig gebleken.

Zo verklaarde u dat uw vader reeds jaren lid was van de partij "Hezbe Wahdat" en dat hij deelnam aan verschillende gevechten waarbij er logischerwijs verschillende personen van beide partijen omkwamen (CGVS, p. 6, 20). Tijdens één van deze gevechten ongeveer elf jaar geleden doodde uw vader een aantal leden van de partij "Harakat". Hoewel deze personen om het leven kwamen tijdens een gevecht tussen twee politieke partijen besloot de familie van de slachtoffers uw vader toch persoonlijk te viseren buiten het algemene conflict om, zodat zij de dood van hun familielid konden wreken (CGVS, p. 6, 16, 20). U gevraagd waarom zij uw vader plots wel persoonlijk viseerden stelde u gewoon dat dit naar aanleiding van het eerdere gevecht was (CGVS, p. 20). U opnieuw gevraagd dit te verduidelijken stelde u dat zij misschien niet in staat waren om uw vader tijdens één van hun gevechten te doden (CGVS, p. 23). In feite is dit helemaal geen verklaring voor het persoonlijke karakter dat de familie van de slachtoffers gaf aan de partijgebonden vete tussen "Hezbe Wahdat" en "Harakat". Volgens u zou uw vader de broer van de bekende persoon Haji Safar gedood hebben. U gevraagd wat voor iemand Haji Safar is, zei u enkel dat hij gekend is in de regio want stammende uit een grote familie uit Guldara, maar meer voegde u hier zelf niet aan toe (CGVS, p. 21). Dit is dan ook een erg algemene omschrijving van de persoon die u vreest in Afghanistan. In alle redelijkheid kan immers verwacht worden dat u spontaan meer details kan geven over een bekende persoon met wie u en uw familie problemen hebben en die aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan. Aangezien u volgens uw eigen verklaringen na jullie vlucht uit Afghanistan in Iran woonde met uw familie, uw oom en zijn familie, mag van u toch verwacht worden dat u minstens weet wie door uw vader werd gedood waardoor de bloedwraak ontstond, en dus wie u bijgevolg zelf vreest in Afghanistan. Tijdens het gehoor beweert u trouwens zelf dat wanneer u de moordenaar van uw vader zou herkennen, dat u dan ook wraak zou nemen op die persoon, wat dus impliceert dat men in het geval van bloedwraak de identiteit van die persoon dient te kennen (CGVS p. 14). Dat u na al die jaren dergelijke belangrijke informatie niet bezit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vrees ten opzichte van Afghanistan.

Verder bleef u erg onduidelijk over de omstandigheden waarin uw vader de broer van Haji Safar had gedood. U zei vaagweg dat hij ergens gedood werd in één van de vele gevechten tussen beide partijen (CGVS, p. 20, 21). Ook over de moord op uw eigen vader had u echter niet veel informatie. Zo wist u niet precies wie wraak nam op uw vader. U dacht wel dat het iemand van de familie van Haji Safar moest zijn, want andere vijanden hadden jullie volgens u niet (CGVS, p. 21). U gevraagd waarom u denkt dat het iemand van hen zou geweest zijn, stelde u dat de taliban hun vijanden niet op

zo'n geheime manier doden (CGVS, p. 21). Echter, uw beweringen zijn louter gebaseerd op uw vermoedens die u nergens met andere verklaringen kon hardmaken. Louter stellen dat uw vader geen andere vijanden had, is geen afdoende verklaring. Bovendien verklaarde u eerder wel dat de taliban wel naar uw regio kwamen en dat de volwassen mannen dan in het dorp bleven om tegen hen te vechten, waardoor uw vader ook in één van deze gevechten kon omgekomen zijn (CGVS, p. 11, 25). Vervolgens zou uw oom wraak genomen hebben op de moordenaars van uw vader (CGVS, p. 16, 17). Ook hierover bleef u oppervlakkig. Zo wist u vreemd genoeg niet wie uw oom vermoordde als wraak voor uw vaders dood (CGVS, p. 24). U hield het vaag en zei dat er 'mensen' vermoord werden. U opnieuw gevraagd wie er omkwam stelde u dat uw oom dat niet gezegd had, maar dat het wel iemand van die familie van Haji Safar was. Uit uw verklaringen over deze gebeurtenissen blijkt nog maar eens dat het een zeer lokaal conflict betrof: u voegde er immers aan toe dat de aanval door uw oom op de moordenaars van uw vader in het dorp gebeurde (CGVS p. 23). Er kan dan ook des te meer worden verwacht dat u precies weet welke die vijanden zijn die u zelf diende te vrezen. Na de aanval door uw oom zou het huis van één van de kompanen van uw oom in brand zijn gestoken (CGVS, p. 24). Hoe u echter op de hoogte werd gebracht van deze nieuwe aanval door jullie tegenstanders kon u niet verduidelijken. U zei simpelweg 'dat het wel bekend was in de regio'. Volgens u waren het jullie tegenstanders die verantwoordelijk waren voor die aanval omdat iedereen wel wist wie in welke partij zat en dat de leden van de partijen wel wisten waar iedereen woonde (CGVS, p. 24). Dergelijke algemene en vage verklaringen die uw rechtstreekse vluchtmotieven betreffen komen niet overtuigend over.

U gevraagd of de familie van Haji Safar nog steeds in uw geboorteregio woont, stelde u dat ze er nog steeds zijn. U gevraagd hoe u dat wist, probeerde u uw onwetendheid te verdoezelen door naast de kwestie te antwoorden en te stellen dat ze er gewoon nog wonen en dat ze er nooit weg gaan. Hoe u dan wel op de hoogte bent van hun aanwezigheid in uw regio zei u niet (CGVS, p. 25). Bovendien bleek u vanuit Iran nog regelmatig contact te hebben met de neef van uw vader Naks Band, een winkelier uit Mazar-i-Sharif zodat u ook op deze manier over meer informatie zou kunnen beschikken (CGVS, p. 8-9). U verklaarde eveneens dat de familie van Haji Safar er ongetwijfeld op uit zou komen indien u zich terug in Afghanistan zou vestigen omdat zijn familieleden ook in dezelfde wijk als u in Iran woonden (CGVS, p. 25). Echter, u gevraagd wie van de familie van Haji Safar er dan precies in Iran woonde kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 26). Ook hier komt uw gebrek aan kennis over de personen die u vreest in Afghanistan naar boven. Bovendien is het erg merkwaardig dat u tien jaar lang zomaar in dezelfde wijk kan wonen met de personen voor wie u bloedwraak vreest. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen, namelijk de vermeende bloedwraak waarin u en uw familie zou betrokken zijn.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus kan het volgende worden opgemerkt. Uw eventuele vrees voor vervolging of ernstige schade als 'alleenstaande' minderjarige zonder familiaal opvangnet in Afghanistan strookt niet met de door u afgelegde verklaringen. U verklaarde immers nog een neef van uw vader, Naks Band genaamd, te hebben in de stad Mazar-i-Sharif waar hij winkelier is en dus over de economische middelen beschikt u op te vangen (CGVS, p. 8, 9). U beschikt dus over een concreet familiaal netwerk waar u beroep op kan doen. U had bovendien nog nauwe contacten met Naks Band die al die jaren vanuit Iran in stand werden gehouden (CGVS, p. 8). U stelde weliswaar momenteel geen contact meer te hebben met Naks Band, toch blijkt dat voordien uw moeder vaak met hem contact had, en beweerde u ook nu nog contact te hebben met uw moeder. U had een betaalde job in Iran als kleermaker, waardoor u eventueel in Mazar-i-Sharif een inkomen kan genereren (CGVS, p. 9). U wordt bovendien in september 2012 meerderjarig en u haalde trouwens tijdens het gehoor zelf aan terug te willen keren naar Afghanistan (CGVS, p. 15, 25, 26). U haalde verder geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Mazar-i-Sharif zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-i-Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in

Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn vrees voor bloedwraak door de familie van Haji S. wegens de moorden die zijn vader en zijn oom in het

verleden pleegden niet geloofwaardig is, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als 'alleenstaande' minderjarige zonder familiaal opvangnet in Afghanistan niet strookt met de door hem afgelegde verklaringen, en (iii) de situatie in Mazar-i-Sharif 'stabiel' is zoals wordt toegelicht.

2.3. Waar verzoeker als verklaring voor zijn gebrek aan kennis over de moord op zijn vader stelt dat hij amper 7 à 8 jaar oud was op het ogenblik dat zijn vader werd vermoord, de beschikbare informatie hem bijgevolg door zijn moeder werd verstrekt, en hij nog te jong was om zelf alles bewust mee te maken, wijst de Raad erop dat van de persoon die voorhoudt slachtoffer te zullen of te kunnen worden van bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet waarom hij bloedwraak dient te vrezen en van wie. Bovendien woonde verzoeker, naar eigen zeggen, in Iran samen met zijn moeder, zijn zussen en een oom en zijn familie (gehoor, p. 5-6) zodat mag aangenomen worden dat indien verzoeker inderdaad gevisieerd zou zijn geworden in het kader van bloedwraak zijn oom hem dit wel precies en gedetailleerd zou hebben meegedeeld.

Bij lezing van het gehoorverslag dient voorts vastgesteld te worden dat verzoeker wel kennis heeft over bepaalde feiten, namelijk dat twee groeperingen actief waren, zij altijd in conflict stonden, er 60-70 huizen en families in het dorp waren (gehoor, p. 6 *"(...) Mijn vader en mijn oom waren vroeger in Afghanistan lid van Hezbe Wahdat. Bij ons in de regio, de wijk waren op dat moment 2 groeperingen actief, wahdat en harakat. Deze 2 groepen stonden altijd in conflict tegenover elkaar. In het dorp waren er ongeveer 60-70 huizen en families. Ze waren verdeeld in deze 2 partijen. Omwille van hun conflicten was er op een dag een aanslag gericht op het voertuig van mijn vader, nadien zijn er nog andere problemen ontstaan die ons het land hebben doen verlaten. (...) In het dorp kenden alle inwoners elkaar. Ze wisten wie wie is en bij welke partij ze aangesloten waren. Als ze vochten wisten ze ook tegen wie ze vochten. Mijn vader zou destijds iemand van de tegenpartij gedood hebben waarna ze mijn vader vermoord hebben. Daardoor ontstonden er een vete die mijn leven nu nog zou bedreigen. (...)"*), doch wanneer het concreet over zijn vader gaat, inzonderheid door wie hij werd gedood, grijpt verzoeker plots zijn jonge leeftijd aan en het feit dat hij alles later vernomen heeft van zijn moeder om het gebrek aan kennis te verklaren. De Raad is van oordeel dat indien verzoeker gevisieerd wordt in het kader van een bloedwraak en hij daarnaast de enige zoon is, hij perfect op de hoogte zou zijn van de problematiek die hem en zijn familie aanbelangt en waarvoor hij beweert te moeten vluchten, temeer hij zelf stelt dat iedereen in het dorp elkaar kende en zij goed wisten wie tegen wie vocht. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker opgediste relaas met betrekking tot de voorgehouden bloedwraak, zodat hij zijn voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4. Verzoeker betwist geenszins dat hij bij terugkeer naar Afghanistan, meer in het bijzonder Mazar-i-Sharif een familiaal opvangnet heeft zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert steunt de commissaris-generaal zich op informatie over Afghanistan van 21 oktober 2011, zoals blijkt uit het administratief dossier (stuk 15). Met een verwijzing naar de "fluctuerende veiligheidsincidenten in Afghanistan" zonder enige toelichting slaagt verzoeker er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en de conclusie die hij daaruit getrokken heeft te weerleggen of te ontkrachten.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate verzoeker schoolattesten indient waaruit blijkt dat hij zich goed integreert wijst de Raad erop dat deze stukken geen betrekking hebben op het door verzoeker aangehaalde relaas waarom hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS